

Jul - annandagen. Skärke, brölle 1 1
 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Uppt. av Sven Ljungblad

efter Torpare
Anders Petter Petersson

i
Götene
Jonsereds
Östhammars härad

Anmärkningar:

1546

1546.

det han inte skrämt mitt minne, att de
gått och gjort annandagen. Men jag har hört det
öntalas. Det hande i enstaka fall, att de gjort:
"Han rättar sitt falan fram."

Men de sade alltid ihop om sida andasotla.
de sida opp tilligt om sida. Då var släckte också
hos andasotla. Alla släckte opp klockan tio? Ja
minns det, var jag var barn. Jag var dessen pappa,
för jag var jo inte matförlagd då dags. Men
alla måste ha lite vind med ut på, åtmin-

(55)

2 2
1546

stone. Så lade ut och festade och rogade sig
en sjö, så gick de bort.

Såkak FÖRENINGENS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Uppr. av Sven Ljibell

efter Carl Peter Johansson

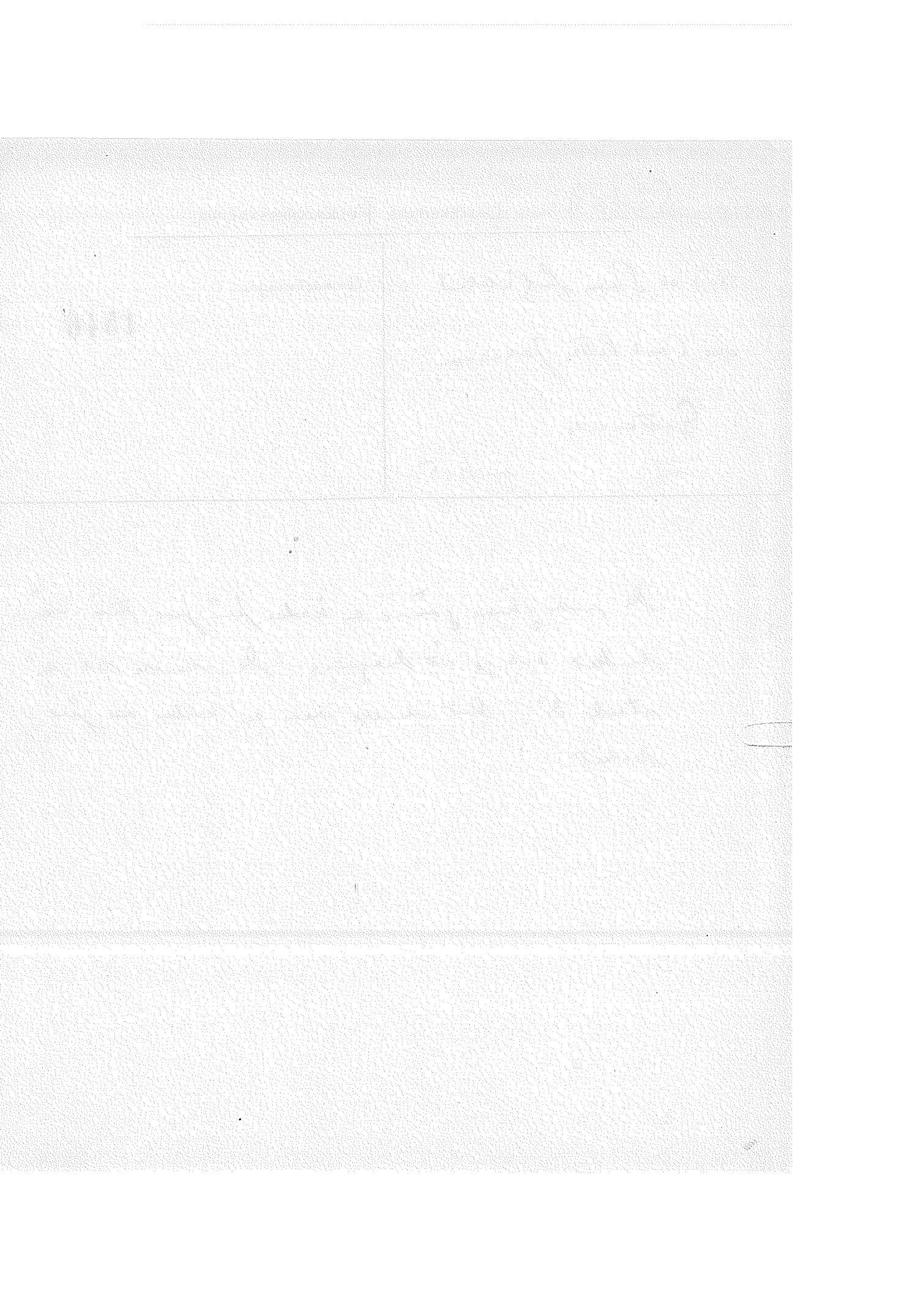
i Göteborg

— 1285 —

Anmärkningar:

1546

De röda fånarna förmade en kaka på jäs. Då var
buket att se i draget. De stodde utiför
stora dörren. Det stodde var en kaka av jäs-
maket.

Tante. Jönburgsön, Ög.

JUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Uppr. av Sven Ljöfblad

efter Tyskare
Anders Petter Petersson
i Göteborg.

Utmärkningar:

1546

Det var en gräbbe, som hette Thåns dragt i
Östra Husby. Om han talade om, att han ställdt,
då han Thånte, sätj han tonten. Då hörde de
sig väl med honom och sätte ut till honom
vid jultiden. Gjorde de inte det, förstas, så
varit han aviger.

Om det är nog sant, far det finnas en ära
som heter Söö, utanför Broxvile, där det finns
en tonten, som dragt till dom där, så de blev
rika, men de fick dock se honom lite mat
och sätta ut gröt till honom till jule och så
(Forts.)

5 5

1546

Me dit van juc en ons maakt, si' de vissch bli' an
mein. De hude nte the pasteur van skelle lass.
hout den. De foerste trou' kende nte, fan de
fisck dor wa rewa precis. Me de trudje - han
hette Wallin eller Westernin elle magot sient dan
tog hout'en. Han hadde han tagit et trud-
magstan, man han excusende. Me dit van
an nod, si' dit van inga synd. Me sen bleu
dit ghet und denos fângenhet, fan sen dorj de
ipin istaile. — Se, de dan tantam kunde den
fless mi. Dit a' de, som han hout, man han
sau djuer, att han on, van han hadde tagit dit
ipin. Och han tog inti dit gamla fastas.